

Arrest

**nr. 347 055 van 22 mei 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MERCKX
Neptunusstraat 54
2600 BERCHEM**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat C. MERCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 6 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 augustus 2016 wordt verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) erkend als vluchteling.

Op 21 april 2021 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 5 jaar (behalve wat betreft de voorlopige hechtenis) voor opzettelijke slagen tegen een politieagent en ongewapende weerspanningheid.

Op 27 juli 2023 wordt verzoeker opnieuw door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden met uitstel (voor 5 jaar) voor belaging, het meermaals overtreden van een door de procureur des Konings opgelegd bevel tot huisverbod en het overtreden van een door de familierechtbank verlengd bevel tot huisverbod in geval van huiselijk geweld.

Op 10 november 2023 ontvangt de commissaris-generaal een schrijven van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken met het verzoek om de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, tweede lid en 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 3 juni 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 27 juni 2025 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, alsook Arabier / Bayat van etnische origine en soennitisch moslim te zijn. U bent afkomstig van het dorp Khoshgombad gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar, en werd geboren op [...] 1357 (Gregoriaanse kalender: [...] 1978). U ging naar school tot de vierde graad en werkte nadien als landbouwer en taxichauffeur. In 1380 (Gregoriaanse kalender: 2001/2002) huwde u met A.S. Samen kregen jullie zes kinderen.

In 1386 (Gregoriaanse kalender: 2007/2008) ontmoette u Q.M., voorzitter van de Junbesh partij (National Islamic Movement of Afghanistan). Hij moedigde u aan om lid te worden en zei dat u meer geld zou verdienen. Gezien u een gezin te onderhouden had en de ideologie tegen de Taliban en Daesh u eveneens aantrok, besloot u hierop in te gaan. U stond onder meer in voor het ronselen van nieuwe leden, verdelen van pamfletten en reclame maken voor bijeenkomsten. Daarnaast zette u alles klaar voor de bijeenkomsten, en bewaakte u tevens het kantoor van de partij één nacht per week. Vanaf 1392 (Gregoriaanse kalender: 2013/2014) begon u omwille van dit werk dreigtelefoons van de Taliban te krijgen. U werd ervan beschuldigd ongelovig te zijn, alsook een aanhanger van Dostum (de stichter van de partij). Daarnaast werd er gezegd dat u moest stoppen met uw werk, zo niet zou u vermoord worden. Een maand of twee later werd er 's nachts plots op de deur van uw huis geklopt. Het waren talibanstrijders die u aanvielen met een mes en in elkaar sloegen. U moest ongeveer twee maanden in het ziekenhuis blijven, maar zette uw werk voor de partij nadien desondanks verder. In 1393 (Gregoriaanse kalender: 2014/2015) kwamen de taliban op een nacht opnieuw naar uw huis. Omdat u er destijds niet was namen ze uw broer mee en hielden ze hem ongeveer 15 dagen vast. Tijdens zijn ontvoering werd uw broer mishandeld en zijn vinger zelfs afgesneden. Toch ging u nog verder met uw werk tot aan uw vertrek uit Afghanistan op 10/02/1394 (Gregoriaanse kalender: 10/05/2015). Met de hulp van een smokkelaar kwam u zo'n drie maanden later aan in België.

Op 6 augustus 2015 diende u uw verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielautoriteiten. Op 26 augustus 2016 nam het CGVS een beslissing tot erkenning van de vluchtelingstatus wegens uw voormalige werkzaamheden voor de Junbesh partij.

Op 21 april 2021 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 5 jaar (behalve wat betreft de voorlopige hechtenis) voor slagen tegen een politieagent en ongewapende weerspanningheid.

Op 27 juli 2023 werd u nogmaals door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenis van 18 maanden waarvan 9 maanden effectief en 9 maanden met uitstel (voor 5 jaar) voor belaging en het niet naleven van een tijdelijk verblijfsverbod wegens huiselijk geweld.

Op 10 november 2023 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 3 juni 2025 organiseerde het CGVS een nieuwe onderhoud om u de gelegenheid te geven om hierop te reageren en redenen aan te halen tot het behoud van uw status.

B. Motivering

U werd op 26 augustus 2016 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald de vonnissen van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 21 april 2021 en 27 juli 2023. Uit deze vonnissen, waartegen u niet in beroep ging, blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot respectievelijk een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor een termijn van 5 jaar, en een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden effectief en 9 maanden met uitstel. Enerzijds voor feiten van opzettelijke slagen aan ministeriële ambtenaren en agenten die dragers zijn van het openbaar gezag of van de openbare macht, in de uitvoering van of ter gelegenheid van de uitvoering van hun bediening, met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg (art. 380, 3°; 392; 398 en 399 lid 1 Strafwetboek) en weerspanning zonder wapens (art. 269, 271 en 483 Strafwetboek). Anderzijds voor feiten van belaging en overtredingen van een huisverbod wegens huiselijk geweld. Bovendien werden uw minderjarige kinderen en echtgenote onder toezicht van een jeugdrechter geplaatst waarbij een contactverbod werd opgelegd (zie vonnis d.d. 27/07/2023 p.7).

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in de in kracht van gewijsde gegane vonnissen van 21 april 2021 en 27 juli 2023. Verder moet er een link bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de **aard van het misdrijf** betreft, blijkt uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 27 juli 2023 (hierna vonnis 2023) dat u veroordeeld werd voor **belaging, overtreding van een door de procureur des Konings opgelegd bevel tot huisverbod in geval van huiselijk geweld, en overtreding van een door de familierechtbank verlengd bevel tot huisverbod wegens huiselijk geweld**. Op 30 november en 1 december 2021 moest de politie tussenkomen omdat u had gedronken en thuis voor problemen zorgde. Uw oudste zoon vertelde dat uw echtgenote en hijzelf vaak slagen kregen van u. **U gedroeg zich thuis als een dictator en telkens wanneer u dronk werd het nog erger**. Uw gezinsleden sloten zich op om zichzelf te beschermen omdat u riep, met spullen gooide, en begon te discussiëren, duwen en slaan. Bovendien gaf één van uw dochters aan dat u ook heel streng was en haar **verplichtte om een hoofddoek te dragen** terwijl ze dat niet wilde, en telkens boos werd op uw echtgenote wanneer uw dochter niet gehoorzaamde. Daarnaast verklaarde deze dochter dat ze eveneens niet met de familie van uw echtgenote mocht praten, en dat u vooral haat ten opzichte van uw oudste zoon koesterde omdat hij vier jaar eerder was tussengekomen toen u uw echtgenote had geslagen. Op 2 december 2021 werd u een **tijdelijk huisverbod** betekend, dat op 10 december 2021 door de familierechtbank werd **verlengd** voor een periode van drie maanden. Frappant genoeg stelde u destijds nog steeds contact te hebben met uw echtgenote en oudste dochter, meer bepaald door hen op te bellen om hen om geld te vragen of om de kinderen te spreken (vonnis 2023 p.5). Op 28 september 2022 werd de politie opnieuw opgeroepen naar uw woning met de melding dat u iedereen aan het slaan zou geweest zijn en tevens een mes ter hand zou hebben genomen. De politie merkte een **duidelijke alcoholgeur** op en stelde vast dat u **moeilijk aanspreekbaar** was. De rest van uw gezin bevond zich in een slaapkamer. Uw echtgenote verklaarde dat u haar en uw oudste zoon had **geslagen** wegens een ruzie over een maaltijd, en dat u eveneens een bord uit de handen van uw zoon geslagen had waarbij u zich verwondde aan uw hand. U **ontkende** dit echter en beweerde dat uw gezin de politie had gebeld omdat u zich tijdens het koken in uw hand had gesneden en zij ongerust waren over de verwonding. Op 29 september 2022 werd u **opnieuw een tijdelijk huisverbod** betekend, hetgeen op 7 oktober 2022 wederom verlengd werd voor een periode van drie maanden door de familierechtbank. Bij een controle in december 2022 trof de politie u echter aan in uw woning, verstopt achter een deur. Aan uw gelaat, haar, alsook het bed, was te zien dat u er had geslapen en net was wakker geworden. U verklaarde dat u anders op straat moest slapen, en het huisverbod had **geschonden** omdat u geen andere keuze had. Ook zei u dat u eerder een alcoholprobleem had maar nu niet meer dronk (vonnis 2023 p.5-6). Voorts bleek uit bijgevoegde dossiers dat er **sinds 2020 tientallen politionele tussenkomsten plaatsvonden bij uw gezin wegens onder meer openbare dronkenschap, opzettelijke slagen en familiale twisten**. (vonnis 2023 p.6).

Dat u als dader schuldig werd bevonden door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen voor diverse feiten van belaging, gepleegd te Brasschaat tussen 9 december 2021 en 15 december 2022, alsook voor meerdere overtredingen van een huisverbod tussen 30 november 2021 en 10 december 2021, alsook op 14 december 2022, betekent ontegensprekelijk, en mede gelet op bovenstaande door de rechtbank aangehaalde elementen, dat er in uw hoofde sprake was van **opzet**. Daarbij bleek uit het verslag van de forensisch psychiater dat er primitieve persoonlijkheidselementen werden vastgesteld waarin het eigen belang voorop wordt geplaatst, hetgeen evenwel een voldoende **vrije keuze is die bovendien wordt genomen met het besef van de mogelijke consequenties** (vonnis 2023 p.6-7).

Inzake de **aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** merkte de rechtbank op dat u uw echtgenote en kinderen maandenlange terroriseerde, een **schrikbewind binnen uw gezin** hanteert en u arrogant en agressief gedraagt waardoor u de leefbaarheid van uw gezin hypothekeert. Uw echtgenote deelde mee dat ze zich **geïsoleerd en geterroriseerd** voelde door u, en daarenboven raakte de toestand in uw gezin niet gestabiliseerd door uw gebrek aan inzicht en erkenning aangaande de feiten en uw alcoholmisbruik. Verder werd vastgesteld dat **uw gezinsleden bang voor u zijn** en daardoor de feiten minimaliseren ten aanzien van politie en justitie, en leek het geweld alleen maar toe te nemen in frequentie en ernst (vonnis 2023 p.6-7).

Met betrekking tot de **op het misdrijf gesteld straf** kan verwezen worden naar artikel 442bis, lid 1 van het Strafwetboek dat bepaalt dat hij die een persoon heeft belaagd terwijl hij wist of had moeten weten dat hij door zijn gedrag de rust van die bewuste persoon ernstig zou verstoren, wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot twee jaar en met geldboete van vijftig euro tot driehonderd euro, of met een van die straffen alleen.

In casu is er tevens sprake van partnergeweld. Partnergeweld is een situatie die een bijzondere bescherming vereist. Het is een belangrijk maatschappelijk probleem gelet op de kwetsbaarheid van de slachtoffers en de hoge kans op recidive bij de daders. Daarom heeft de wetgever in een **bijzondere strafrechtelijke bescherming** voorzien. De strafrechtelijke instrumenten hebben als doel om het slachtoffer de nodige veiligheid te bieden en om aan de onderliggende problematiek te kunnen werken. De eerste wettelijke bescherming in het kader van partnergeweld kwam er met de wet van 24 november 1997 strekkende om het geweld tussen partners tegen te gaan (BS 6 februari 1998). De strafrechtelijke bescherming nam de vorm aan van een strafverzwarende omstandigheid in artikel 410, tweede lid van het Strafwetboek, een uitgebreide onderzoeksbevoegdheid in geval van partnergeweld en de mogelijkheid voor verenigingen om in rechte op te treden wanneer partnergeweld zich voordoet. Daarnaast werden er ook een aantal burgerrechtelijke voorzieningen getroffen ten behoeve van partnergeweld. Artikel 410 van het Strafwetboek voorziet in een strafverzwaring in geval van fysiek geweld. De wetbepaling voorziet in twee strafverzwarende elementen. Ten eerste voorziet de wetbepaling in een verdubbeling van de minimumstraf indien het een gevangenisstraf betreft. In geval van opsluiting wordt de minimumstraf verhoogd met twee jaar. De maximumstraf wordt niet gewijzigd. Ten tweede wordt in artikel 410, tweede lid van het Strafwetboek de straf voor opzettelijke slagen en verwondingen (zoals bepaald in artikel 398 van het Strafwetboek) verhoogd naar een gevangenisstraf van een jaar in plaats van zes maanden. De achterliggende beweegreden van de wetgever is de bescherming van het slachtoffer, en meer in het bijzonder het behoud van de gezinswoning. Door de strafverzwaring naar een jaar op te trekken vallen de feiten onder het toepassingsgebied van de voorlopige hechtenis. Men kan desgevallend een aanhoudingsmandaat uitvaardigen. De dader kan hierdoor in voorhechtenis worden geplaatst of worden vrijgelaten onder voorwaarden. Bij vrijheid onder voorwaarden kan de onderzoeksrechter een contactverbod of plaatsverbod opleggen aan de geweldpleger. Hierdoor hoeft het slachtoffer de gezinswoning niet te verlaten (Wetsontwerp strekkende om het geweld tussen partners tegen te gaan, Parl.St. Kamer 2001-02, nr. 1693/1, 4-5). Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat werd u een huisverbod opgelegd, doch heeft u dit geschonden. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent de ernst van de problematiek rond partnergeweld en oordeelde dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om een systeem te creëren waarin de daders voor alle vormen van huiselijk geweld worden bestraft en waarbij de slachtoffers voldoende worden beschermd (EHRM 9 juni 2009, Opuz t. Turkije, punt 145). Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld bepaalt in artikel 3, b) dat "alle vormen van fysiek, seksueel, psychologisch of economisch geweld dat plaatsvindt binnen het gezin of het huishouden of tussen voormalige of huidige echtgenoten of partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven, onder de term 'huiselijk geweld' vallen". België heeft ingestemd met dit verdrag bij wet van 1 maart 2016, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 9 juni 2016.

De rechtbank oordeelde in casu dat een straf onder probatie uitstel moeilijk uitvoerbaar zou zijn gelet op enerzijds uw **ontkenkende houding ten aanzien van uw schuld aan de feiten en uw alcoholverslaving**, en anderzijds uw intellectuele beperkingen en beperkte taalvaardigheden. U werd bijgevolg veroordeeld tot

een **gevangenisstraf van 18 maanden** met uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van 5 jaar, doch slechts voor een gedeelte van 9 maanden (vonnis 2023 p.8-9).

Bij het bepalen van de **strafmaat** wees de rechtbank erop dat de feiten **bijzonder ernstig** zijn, en wijzen op een **verminderd normbesef en een gebrek aan respect voor de psychische integriteit van anderen**. Ook werd rekening gehouden met het feit dat u geen enkel begrip toonde voor de politionele en justitiële tussenkomsten, de aan u opgelegde regels naast zich neerlegde en alle verantwoordelijkheid van u afschuift. Daarenboven werd u **eerder veroordeeld door de politierechtbank en correctionele rechtbank wegens slagen aan een agent en weerspanningheid, ontkende u de ernst van uw alcoholprobleem**, en had u volgens de psychiater een maximum aan controle en begeleiding nodig, hetgeen bevestigd werd door de justitie-assistent (vonnis 2023 p.6-7). Gelet op de ernst van de feiten, de **lange duur van de incriminatieperiode, uw persoonlijkheid, en het feit dat uit uw strafdossier bleek dat u moeite heeft u aan de regels te houden**, meende de rechtbank dat een autonome probatiestraf u onvoldoende bewust zou maken van het ontoelaatbaar karakter van uw gedrag (vonnis 2023 p.8).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op het **gevaar voor de samenleving**. Er kan in uw hoofdte vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling.

Er kan in dit verband verder dienstig verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten. De rechtbank noemde de feiten bijzonder ernstig en sprak over een verminderd normbesef en een gebrek aan respect voor de psychische integriteit van anderen. U toonde bovendien geen enkel begrip voor de politionele en justitiële tussenkomsten, en legde de aan u opgelegde regels naast u neer. Ook werd u **eerder veroordeeld voor slagen aan een agent en weerspanningheid** (vonnis 2023 p.6), meer bepaald op 21 april 2021 door dezelfde Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Dit voor feiten gepleegd op 26 november 2020, waarbij u zich in staat van dronkenschap in het gemeentehuis van Brasschaat bevond en voor onrust zorgde. Toen de politie u van uw vrijheid wilde nemen werd u agressief, stampte u tweemaal op het raam van het gemeentehuis en liet u zich vervolgens op de grond vallen. Bij de begeleiding naar het dienstvoertuig stampte u daar tevens twee maal op de deur, en beet u in de arm van één van de agenten (vonnis 2021 p.3-4). De rechtbank merkte hierbij op dat deze handelingen wijzen op een **agressieve ingesteldheid** en een **totaal gebrek aan respect voor het optreden van de politie-inspecteurs**. De rechter oordeelde dan ook dat een werkstraf niet gepast was en werd de oplegging van een **gevangenisstraf en geldboete** noodzakelijk geacht om u te wijzen op de ernst van uw handelingen en u ertoe aan te zetten om u in de toekomst te beteren (vonnis 2021 p.4). De feiten werden dan ook gekwalificeerd als opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg, en dit ten aanzien van ministeriële ambtenaren en agenten die dragers zijn van het openbaar gezag of van de openbare macht, in de uitvoering of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, evenals weerspanningheid zonder wapens in diezelfde context. Hiervoor kreeg u een **gevangenisstraf van 12 maanden** met uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van 5 jaar, uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis (vonnis 2021 p.5).

Daarnaast zijn ook de **vaststellingen gedaan door de forensisch psychiater** in het kader van uw tweede veroordeling op diverse punten alarmerend. Zo werd geconstateerd dat u intellectueel functioneert op een zwakbegaafd niveau en daarenboven de ernst van uw problematische alcoholgebruik ontkende. Ook zijn er aanwijzingen van een veeleer primitieve persoonlijkheid. Uw zelfbeeld is robuust en u kan zich identificeren met de symbolische 'mannelijke' positie. **Vanuit dit grote zelfbeeld doet u (in eigen ogen) weinig verkeerd** en zal u ook maar antwoorden op vragen wanneer ze u aanstaan. Verder bent u volgens het psychiatrisch verslag in staat tot oppervlakkige maar in se veel minder tot authentieke, empathische relaties. Er werd gewezen op een milde impulsiviteit en een dito planningsprobleem, waardoor u licht verhoogd **impulsief kan en zal handelen en/of reageren. Het drempelverlagend effect van een alcoholintoxicatie vergroot de kans op een impulsuitbraak** (van het agressieve type) gevoelig. U stelde echter dat alcohol "niet zo'n groot probleem" is, en gaf geen blijk van een volle overtuiging om hier werk van te maken. Volgens de psychiater was het quasi onmogelijk om, rekening houdend met uw beperkingen, tot een gedegen behandeling te kunnen komen (vonnis 2023 p.6-7). Daarbij beschreef de justitie-assistent u als een **intieme terrorist** die ervoor zorgde dat uw echtgenote de hulp van de politie niet zou inroepen wanneer het nodig zou zijn, en kan

erop gewezen dat u de huisverboden naast zich neerlegde. De rechtbank wees op haar beurt eveneens op uw ontkennende houding ten aanzien van uw schuld aan de feiten en uw alcoholverslaving, alsook uw intellectuele beperkingen en beperkte taalvaardigheden (vonnis 2023 p.8).

Bovendien gaf u ook tijdens het onderhoud georganiseerd door het CGVS op 3 juni 2025 amper blijk van schuldinzicht en geen enkele empathie voor uw slachtoffers, en werd zelfs vastgesteld dat u niet de volledige waarheid sprak en informatie achterhield. Zo stelde u spontaan wel te aanvaarden dat u zich 'vergist' heeft door iets onrechtvaardig tegen uw familie te doen, maar weet u dit meteen aan het feit dat u destijds dronken was (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 03/06/2025, hierna NPO 2025 p.2). U betreurde wat u gedaan heeft en excuseerde zich voor die fout of vergissing, en bleef doorheen het onderhoud herhalen dat u alcohol had gedronken waardoor die vergissing is gebeurd (NPO 2025 p.2, 15, 16, 17). Meer nog, gevraagd of er een vorm van bemiddeling is geweest tussen u en uw gezin, stelde u zelfs dat u "geen problemen" had met uw familie, en uw (enige) probleem het drinken was (NPO 2025 p.15). De situatie tussen u en uw vrouw en kinderen is op dit ogenblik beter, zo zei u, "er zijn geen problemen" (NPO 2025 p.16). Nochtans bleek u plots op een ander adres te verblijven, iets wat afgeleid kon worden uit documenten van het OCMW die u presenteerde, hoewel u aan het begin van het onderhoud nog aangaf samen met uw vrouw en kinderen in Kalmthout te wonen (NPO 2025 p.4-5). Vervolgens verklaarde u dat u uw adres liet veranderen omwille van de OCMW-uitkering, omdat "het geld allemaal naar uw vrouw ging en zij u geen geld gaf om uw kosten te betalen" (NPO p.12), hetgeen niet bepaald de indruk geeft dat er geen problemen zijn. Gevraagd op welk adres u dan juist woont antwoordde u plots dat u "terug naar huis zou gaan" en dat "er geen probleem is", alsook dat het adres (op het document van het OCMW) niet juist is. Uiteindelijk gaf u toe wel degelijk op het adres in Merksem te verblijven, maar dat u "van plan bent" om terug naar huis te gaan. U herhaalde geen problemen met uw echtgenote en kinderen te hebben, alsook dat u gestopt bent met drinken. Even later gaf u opvallend genoeg echter ook aan dat u besloten had om "voor een tijdje afstand te nemen van uw familie en kinderen", zodat u zich een beetje beter zou kunnen voelen, maar herhaalde u wederom geen problemen met hen te hebben. Op de vraag hoe het komt dat u afstand wilde nemen antwoordde u dat er "geen bijzondere reden" was en dat u dit gewoon zo wilde (NPO 2025 p.12), hetgeen echter niet kan overtuigen.

Gevraagd of u op dit ogenblik nog een reële ernstige bedreiging voor de samenleving vormt herhaalde u dat u dronken was toen u de feiten pleegde en merkte u zowaar op dat indien u als een gevaar voor de samenleving beschouwd zou worden, uw vrouw en kinderen dan ook een gevaar moeten zijn. Over de feiten van opzettelijke slagen en weerspanning aan politieagenten in 2020 stelde u dan weer dat u destijds bewusteloos was, veel alcohol had gedronken, niet weet wat er exact gebeurd is en wat u tegen hen gedaan hebt. **U weet niet welke schade u hebt toegebracht, en gepeild naar uw houding ten aanzien van de slachtoffers vroeg u zelfs wie de slachtoffers zijn.** Vervolgens verklaarde u de politie niet te hebben neergeslagen, maar repte u tegelijkertijd met geen woord over het feit dat u wel een agent hebt gebeten, en kaatste u de bal terug door op hoogmoedige wijze **te vragen of uw kinderen klacht tegen u hebben ingediend.** Erop gewezen dat zij hoe dan ook slachtoffer zijn van het huiselijk geweld, herhaalde u louter dat u niemand hebt neergeslagen en beweerde u zelfs dat de politie u voor het gemeentehuis heeft aangevallen. Toen u uw ogen opdeed was u op een andere plaats, in detentie, zo zei u, maar **uw eigen daden en eigen schuld sprak u wat beide veroordelingen betreft nooit uit.** Verder kan erop gewezen dat u geen bijzondere behandelingen of therapieën volgde betreffende uw agressieprobleem en/of alcoholverslaving (NPO 2025 p.16-17).

Zonder enige erkenning van de bijzonder ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan **niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen.**

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er in casu sprake is van een reële, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het **evenredigheidsbeginsel** in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het

non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeraadvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. **Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.**

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 3 juni 2025 gehoord door een medewerker van het CGVS. Hierbij haalde u aan dat u niet mag terugkeren naar Afghanistan omwille van het probleem dat u daar hebt, anders zou u vermoord worden (NPO 2025 p.16). Dienaangaande kan echter herhaald worden dat de huidige beslissing geenszins tot gevolg heeft dat uw verblijfsrecht in België automatisch wordt beëindigd, en dat uw vrees ten aanzien van Afghanistan aldus geen reden is om uw statuut te behouden. Uw verklaringen aangaande uw **vrees in Afghanistan** worden daarentegen wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele **verwijdering van het grondgebied**. Dat u hier heeft gestudeerd en opleidingen heeft gevolgd, uw kinderen hier wonen, en van plan bent een betere toekomst op te bouwen (NPO 2025 p.16) kunnen wat dit betreft evenmin volstaan. In deze context kan worden herhaald dat de huidige bestreden beslissing geenszins automatisch tot gevolg heeft dat uw verblijfsrecht wordt beëindigd. Indien de gemachtigde van de Minister alsnog zou overgaan tot een beslissing tot beëindiging van het verblijf, staat het u vrij deze grieven aan te voeren in het kader van een eventueel beroep tot nietigverklaring, ingediend bij de Raad tegen dergelijke beslissing.

De door u neergelegde **documenten** doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. In casu betreft het immers uw Belgische reisdocument, een overzicht van uw professioneel verleden in België van 2016 tot 2023, uw curriculum vitae en diverse stukken aangaande uw begeleiding door de VDAB, verschillende attesten van inschrijvingen bij Ligo (centrum voor basiseducatie in Antwerpen), drie deelcertificaten (wiskunde en Nederlands), een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke integratie in 2017 en documenten van het OCMW over onder meer uw leefloon. Dat u hier in het verleden heeft gewerkt en opleidingen heeft gevolgd wijzigt immers niets aan het gegeven dat u veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, en toont evenmin aan dat u geen gevaar meer zou vormen voor de samenleving. De schoolattesten van uw kinderen bevestigen op hun beurt enkel dat uw kinderen hier naar school gaan of gingen. Hierbij kan worden herhaald dat deze beslissing geenszins automatisch tot gevolg heeft dat uw verblijfsrecht wordt beëindigd, en dus niet hoeft te betekenen dat u niet langer met uw gezin op het Belgische grondgebied kan verblijven. Het medisch attest dat u tot slot presenteerde blijkt op uw vraag te zijn opgesteld, ter beschrijving van een breukletsel dat u opliep in conflict met de taliban in Afghanistan, en de arts in kwestie bevestigt oude abdominale littekens alsook een restletsel van een brandwond (zie stuk 15 in inventaris). Dit document houdt aldus louter verband met uw initiële vluchtmotieven en potentiële vrees in Afghanistan, maar werpt geen ander licht op het gegeven dat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf en een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt. Dat u aan posttraumatische stress zou lijden, zoals uw advocaat ter uwer verdediging verklaarde aan het eind van het onderhoud (NPO 2025 p.18), wordt nergens vermeld in dit attest.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst (Afghanistan). Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat er geen sprake is van een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische uiteenzetting betwist hij in concreto dat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Wat betreft de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf wijst verzoeker erop dat zowel in het vonnis van 2021 als in het vonnis van 2023 een straf met uitstel van tenuitvoerlegging werd opgelegd. Wat betreft het vonnis van 2021 werd een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging opgelegd behoudens het gedeelte reeds in voorlopige hechtenis ondergaan. De geldboete werd volledig met uitstel opgelegd. Wat betreft het vonnis van 2023 werd een gevangenisstraf van 18 maanden opgelegd met uitstel van tenuitvoerlegging van 9 maanden. Er werd geen geldboete opgelegd. Verder hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal de op het misdrijf gestelde straf niet heeft besproken maar louter verwijst naar de theoretische straffen die opgelegd kunnen worden. Ook hekelt hij dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de bijzondere strafrechtelijke bescherming van partnergeweld (artikel 410 van het Strafwetboek) terwijl hij niet veroordeeld is geweest voor opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van zijn familieleden. Hij werd veroordeeld voor belaging op basis van artikel 442bis van het Strafwetboek en het overtreden van het huisverbod op basis van de wet van 15 mei 2012.

Wat betreft de aard van het misdrijf wijst verzoeker er opnieuw op dat hij nooit veroordeeld is geweest voor opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van zijn familieleden op basis van artikel 410 van het Strafwetboek. Hij erkent de feiten van belaging en het overtreden van het huisverbod.

Wat betreft eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn alcoholproblematiek ten tijde van de feiten. Verzoeker stelt dat hij te kampen heeft met trauma's uit het verleden in Afghanistan waardoor hij een oplossing zocht in drank. Hij meent dat de commissaris-generaal bij de besluitvorming rekening had moeten houden met zijn (toenmalige) alcoholproblematiek, de aanwezigheid van trauma's en zijn beperkte intellectuele capaciteiten. Verzoeker verwijst naar de score van een recente IQ test (Nital Index) die bij hem werd afgenomen door de VDAB en die wijst op een licht verstandelijke beperking (stuk 3 bij het verzoekschrift).

Wat betreft de opzet betwist verzoeker niet dat de feiten met opzet zijn gepleegd maar wijst hij erop dat de feiten hebben plaats gevonden onder invloed van alcohol.

Wat betreft de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade erkent verzoeker dat hij schade heeft berokkend aan zijn gezin maar wijst er opnieuw op dat de feiten hebben plaats gevonden onder invloed van alcohol.

Tot slot, wat betreft de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure, wijst verzoeker erop dat een normale procedure werd gevolgd.

Verzoeker besluit dat er rekening moet worden gehouden met zijn individuele omstandigheden, met name het feit dat er na december 2022 geen nieuwe feiten meer gekend en gepleegd zijn, zijn beperkte intellectuele capaciteiten, het opgelopen trauma in samenhang met zijn voormalige alcoholproblematiek, het feit dat hij al van in 2015 in België verblijft en het feit dat hij nooit eerder werd veroordeeld voor feiten van belaging en schending van huisverbod.

2.2. In een tweede middel betwist verzoeker dat hij een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van de lidstaat. Verzoeker benadrukt dat hij na december 2022 geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd. Er is geen actueel gevaar meer voor de samenleving vermits het eventuele gevaar zich inmiddels al bijna drie jaar geleden situeert. Verzoeker onderneemt stappen om te leren uit de door hem gepleegde feiten. Zo besloot hij bij spanningen/moeilijke periodes afstand te nemen en tijdelijk elders te gaan wonen tot hij zich beter voelde. Ook probeert hij zijn stress aan te pakken door te gaan sporten. Zo gaat hij op regelmatige basis naar de fitness. Verzoeker probeert ook zijn leven terug op te pikken door naar werk te zoeken en zich verder bij te scholen. Zo is hij reeds sinds 2024 ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en heeft hij daar een aantal trajecten doorlopen. Momenteel is men bij VDAB, na screening, tot de conclusie gekomen dat hij nood heeft aan tewerkstellingsondersteunende maatregelen voor personen met een arbeidsbeperking (stukken 3 en 4 bij het

verzoekschrift). Verzoeker volgde ook lessen Nederlands en wiskunde en lessen om beter zijn plan te kunnen trekken in zijn zoektocht naar werk en op de werkvloer (stuk 5 bij het verzoekschrift). Tot slot verklaart verzoeker geen alcohol meer te drinken omdat hij weet dat dit in het verleden het plegen van feiten heeft gefaciliteerd. Wat betreft zijn schuldinzicht, verwijst hij naar zijn cognitieve beperkingen. Hij beseft wel degelijk dat hetgeen hij deed fout was.

2.3. In een derde middel werpt verzoeker op dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden. Verzoeker voert aan dat zijn persoonlijke situatie en die van zijn gezin onvoldoende mee in rekening werden gebracht. Hij woont reeds vanaf 2015 in België en zijn gezin is in 2016 in België toegekomen. Zij wonen hier allen reeds meer dan tien jaar. Eén van de kinderen is ook in België geboren. De andere kinderen zijn op jonge leeftijd naar België gekomen en hebben hun hele schoolcarrière in België doorlopen. De oudste kinderen werken ondertussen in België. De familie van verzoeker is op basis van gezinshereniging met verzoeker naar België gekomen. Het intrekken van de vluchtelingenstatus van verzoeker zal gevolgen hebben voor de gezinsleden van verzoeker. Verzoeker probeert ook zijn leven terug op te pikken door te zoeken naar werk en zich verder bij te scholen. Zo is hij reeds sinds 2024 ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en heeft hij daar een aantal trajecten doorlopen. Momenteel is men bij VDAB, na screening, tot de conclusie gekomen dat hij nood heeft aan tewerkstellingsondersteunende maatregelen voor personen met een arbeidsbeperking (stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift). Verzoeker volgde ook lessen Nederlands en wiskunde en lessen om beter zijn plan te kunnen trekken in zijn zoektocht naar werk en op de werkvloer (stuk 5 bij het verzoekschrift).

2.4. Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en zijn vluchtelingenstatus te behouden en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.5. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

- VDAB screening – Nital Index (stuk 3)
- Aanvraag tewerkstellingsondersteunende maatregelen voor personen met een arbeidsbeperking en attest VDAB inzake verzoekers deelname aan een groepsscreening en een testing (Nital onderzoek) (stuk 4)
- Attest van inschrijving bij Ligo en deelcertificaten (wiskunde en Nederlands) (stuk 5).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus werd genomen op grond van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal tot de intrekking van de vluchtelingenstatus omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar adviseert dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst en dat een

verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

3.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, ingevolge de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd in artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig"."* (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer 2014-2015*, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer 2014-2015*, nr. 54-1197/003, p. 24-25).

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een 'misdad' in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling definitief veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in lid 4 en lid 6 als volgt:

"4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn."

3.4. De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken (beëindigen of weigeren te verlengen) wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in arrest *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen* van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.* van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest *Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.* van 6 juli 2023 in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat hij een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan, volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punten 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de commissaris-generaal, respectievelijk de Raad, voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

3.5. In casu ligt de bewijslast bij de commissaris-generaal die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22, onderstreept het Hof dat: *“In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].”*

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet dat: *“De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.”*

3.6. De eerste voorwaarde van de definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’

3.6.1. Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.* van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten ‘bijzonder ernstig’, kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de *“specifieke kenmerken”* ervan kan worden geacht *“uitzonderlijk ernstig”* te zijn, in die zin dat het behoort tot *“de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten”*. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punten 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn ziet op een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in het enkelvoud,

en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13 september 2018, *Ahmed*, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punten 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met "*alle omstandigheden van het betrokken geval*". In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en a fortiori van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een 'bijzonder ernstig misdrijf' in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklank van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punten 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste, afzonderlijke Unierechtelijke voorwaarde om de vluchtelingenstatus te kunnen intrekken, conform voornoemd arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 aldus te worden opgevat dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokkene definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure. (punt 48 en HvJ 6 juli 2023, *Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.*, nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30)

Aangezien, zo weze herhaald, bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval zijn de hiervoor weergegeven beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

3.6.2. Verzoeker werd op 27 juli 2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden met uitstel (voor 5 jaar) voor het meermaals belagen van zijn echtgenote en kinderen tussen 9 december 2021 en 15 december 2022, het meermaals overtreden van een door de procureur des Konings opgelegd bevel tot huisverbod in geval van huiselijk geweld tussen 30 november 2021 en 10 december 2021 en het overtreden van een door de familierechtbank verlengd bevel tot huisverbod in geval van huiselijk geweld op 14 december 2022.

In de bestreden beslissing wordt de feitenvaststelling van voormeld vonnis samengevat als volgt:

“Wat de **aard van het misdrijf** betreft, blijkt uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 27 juli 2023 (hierna vonnis 2023) dat u veroordeeld werd voor **belaging, overtreding van een door de procureur des Konings opgelegd bevel tot huisverbod in geval van huiselijk geweld, en overtreding van een door de familierechtbank verlengd bevel tot huisverbod wegens huiselijk geweld**. Op 30 november en 1 december 2021 moest de politie tussenkomen omdat u had gedronken en thuis voor problemen zorgde. Uw oudste zoon vertelde dat uw echtgenote en hijzelf vaak slagen kregen van u. **U gedroeg zich thuis als een dictator en telkens wanneer u dronk werd het nog erger**. Uw gezinsleden sloten zich op om zichzelf te beschermen omdat u riep, met spullen gooide, en begon te discussiëren, duwen en slaan. Bovendien gaf één van uw dochters aan dat u ook heel streng was en haar **verplichtte om een hoofddoek te dragen** terwijl ze dat niet wilde, en telkens boos werd op uw echtgenote wanneer uw dochter niet gehoorzaamde. Daarnaast verklaarde deze dochter dat ze eveneens niet met de familie van uw echtgenote mocht praten, en dat u vooral haat ten opzichte van uw oudste zoon koesterde omdat hij vier jaar eerder was tussengekomen toen u uw echtgenote had geslagen. Op 2 december 2021 werd u een **tijdelijk huisverbod** betekend, dat op 10 december 2021 door de familierechtbank werd **verlengd** voor een periode van drie maanden. Frappant genoeg stelde u destijds nog steeds contact te hebben met uw echtgenote en oudste dochter, meer bepaald door hen op te bellen om hen om geld te vragen of om de kinderen te spreken (vonnis 2023 p.5). Op 28 september 2022 werd de politie opnieuw opgeroepen naar uw woning met de melding dat u iedereen aan het slaan zou geweest zijn en tevens een mes ter hand zou hebben genomen. De politie merkte een **duidelijke alcoholgeur** op en stelde vast dat u **moeilijk aanspreekbaar** was. De rest van uw gezin bevond zich in een slaapkamer. Uw echtgenote verklaarde dat u haar en uw oudste zoon had **geslagen** wegens een ruzie over een maaltijd, en dat u eveneens een bord uit de handen van uw zoon geslagen had waarbij u zich verwondde aan uw hand. U **ontkende** dit echter en beweerde dat uw gezin de politie had gebeld omdat u zich tijdens het koken in uw hand had gesneden en zij ongerust waren over de verwonding. Op 29 september 2022 werd u **opnieuw een tijdelijk huisverbod** betekend, hetgeen op 7 oktober 2022 wederom verlengd werd voor een periode van drie maanden door de familierechtbank. Bij een controle in december 2022 trof de politie u echter aan in uw woning, verstopt achter een deur. Aan uw gelaat, haar, alsook het bed, was te zien dat u er had geslapen en net was wakker geworden. U verklaarde dat u anders op straat moest slapen, en het huisverbod had **geschonden** omdat u geen andere keuze had. Ook zei u dat u eerder een alcoholprobleem had maar nu niet meer dronk (vonnis 2023 p.5-6). Voorts bleek uit bijgevoegde dossiers dat er **sinds 2020 tientallen politionele tussenkomsten plaatsvonden bij uw gezin wegens onder meer openbare dronkenschap, opzettelijke slagen en familiale twisten**. (vonnis 2023 p.6).”

3.6.3. De aard van het misdrijf, de opzet, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade, de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf, zijn van aard om de bijzonder ernstige aard van het misdrijf te ondersteunen, zoals toegelicht wordt in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal motiveert in dit verband op goede gronden als volgt:

“Dat u als dader schuldig werd bevonden door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen voor diverse feiten van belaging, gepleegd te Brasschaat tussen 9 december 2021 en 15 december 2022, alsook voor meerdere overtredingen van een huisverbod tussen 30 november 2021 en 10 december 2021, alsook op 14 december 2022, betekent ontegensprekelijk, en mede gelet op bovenstaande door de rechtbank aangehaalde elementen, dat er in uw hoofde sprake was van **opzet**. Daarbij bleek uit het verslag van de forensisch psychiater dat er primitieve persoonlijkheidselementen werden vastgesteld waarin het eigen belang voorop wordt geplaatst, hetgeen evenwel een voldoende **vrije keuze is die bovendien wordt genomen met het besef van de mogelijke consequenties** (vonnis 2023 p.6-7).

Inzake de **aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** merkte de rechtbank op dat u uw echtgenote en kinderen maandenlang terroriseerde, een **schrikbewind binnen uw gezin** hanteert en u arrogant en agressief gedraagt waardoor u de leefbaarheid van uw gezin hypothekeert. Uw echtgenote deelde mee dat ze zich **geïsoleerd en geterroriseerd** voelde door u, en daarenboven raakte de toestand in uw gezin niet gestabiliseerd door uw gebrek aan inzicht en erkenning aangaande de feiten en uw alcoholmisbruik. Verder werd vastgesteld dat **uw gezinsleden bang voor u zijn** en daardoor de feiten minimaliseren ten aanzien van politie en justitie, en leek het geweld alleen maar toe te nemen in frequentie en ernst (vonnis 2023 p.6-7).

Met betrekking tot de **op het misdrijf gesteld straf** kan verwezen worden naar artikel 442bis, lid 1 van het Strafwetboek dat bepaalt dat hij die een persoon heeft belaagd terwijl hij wist of had moeten weten dat hij door zijn gedrag de rust van die bewuste persoon ernstig zou verstoren, wordt gestraft met gevangenisstraf van vijftien dagen tot twee jaar en met geldboete van vijftig euro tot driehonderd euro, of met een van die straffen alleen.

In casu is er tevens sprake van partnergeweld. Partnergeweld is een situatie die een bijzondere bescherming vereist. Het is een belangrijk maatschappelijk probleem gelet op de kwetsbaarheid van de slachtoffers en de hoge kans op recidive bij de daders. Daarom heeft de wetgever in een **bijzondere strafrechtelijke bescherming** voorzien. De strafrechtelijke instrumenten hebben als doel om het slachtoffer de nodige

veiligheid te bieden en om aan de onderliggende problematiek te kunnen werken. De eerste wettelijke bescherming in het kader van partnergeweld kwam er met de wet van 24 november 1997 strekkende om het geweld tussen partners tegen te gaan (BS 6 februari 1998). De strafrechtelijke bescherming nam de vorm aan van een strafverzwarende omstandigheid in artikel 410, tweede lid van het Strafwetboek, een uitgebreide onderzoeksbevoegdheid in geval van partnergeweld en de mogelijkheid voor verenigingen om in rechte op te treden wanneer partnergeweld zich voordoet. Daarnaast werden er ook een aantal burgerrechtelijke voorzieningen getroffen ten behoeve van partnergeweld. Artikel 410 van het Strafwetboek voorziet in een strafverzwaring in geval van fysiek geweld. De wetsbepaling voorziet in twee strafverzwarende elementen. Ten eerste voorziet de wetsbepaling in een verdubbeling van de minimumstraf indien het een gevangenisstraf betreft. In geval van opsluiting wordt de minimumstraf verhoogd met twee jaar. De maximumstraf wordt niet gewijzigd. Ten tweede wordt in artikel 410, tweede lid van het Strafwetboek de straf voor opzettelijke slagen en verwondingen (zoals bepaald in artikel 398 van het Strafwetboek) verhoogd naar een gevangenisstraf van een jaar in plaats van zes maanden. De achterliggende beweegreden van de wetgever is de bescherming van het slachtoffer, en meer in het bijzonder het behoud van de gezinswoning. Door de strafverzwaring naar een jaar op te trekken vallen de feiten onder het toepassingsgebied van de voorlopige hechtenis. Men kan desgevallend een aanhoudingsmandaat uitvaardigen. De dader kan hierdoor in voorhechtenis worden geplaatst of worden vrijgelaten onder voorwaarden. Bij vrijheid onder voorwaarden kan de onderzoeksrechter een contactverbod of plaatsverbod opleggen aan de geweldpleger. Hierdoor hoeft het slachtoffer de gezinswoning niet te verlaten (Wetsontwerp strekkende om het geweld tussen partners tegen te gaan, Parl.St. Kamer 2001-02, nr. 1693/1, 4-5). Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat werd u een huisverbod opgelegd, doch heeft u dit geschonden. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent de ernst van de problematiek rond partnergeweld en oordeelde dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om een systeem te creëren waarin de daders voor alle vormen van huiselijk geweld worden bestraft en waarbij de slachtoffers voldoende worden beschermd (EHRM 9 juni 2009, Opuz t. Turkije, punt 145). Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld bepaalt in artikel 3, b) dat “alle vormen van fysiek, seksueel, psychologisch of economisch geweld dat plaatsvindt binnen het gezin of het huishouden of tussen voormalige of huidige echtgenoten of partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven, onder de term ‘huiselijk geweld’ vallen”. België heeft ingestemd met dit verdrag bij wet van 1 maart 2016, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 9 juni 2016.

De rechtbank oordeelde in casu dat een straf onder probatie uitstel moeilijk uitvoerbaar zou zijn gelet op enerzijds uw **ontkenkende houding ten aanzien van uw schuld aan de feiten en uw alcoholverslaving**, en anderzijds uw intellectuele beperkingen en beperkte taalvaardigheden. U werd bijgevolg veroordeeld tot een **gevangenisstraf van 18 maanden** met uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van 5 jaar, doch slechts voor een gedeelte van 9 maanden (vonnis 2023 p.8-9).

Bij het bepalen van de **strafmaat** wees de rechtbank erop dat de feiten **bijzonder ernstig** zijn, en wijzen op een **verminderd normbesef en een gebrek aan respect voor de psychische integriteit van anderen**. Ook werd rekening gehouden met het feit dat u geen enkel begrip toonde voor de politionele en justitiële tussenkomsten, de aan u opgelegde regels naast zich neerlegde en alle verantwoordelijkheid van u afschuift. Daarenboven werd u **eerder veroordeeld door de politierechtbank en correctionele rechtbank wegens slagen aan een agent en weerspannigheid, ontkende u de ernst van uw alcoholprobleem**, en had u volgens de psychiater een maximum aan controle en begeleiding nodig, hetgeen bevestigd werd door de justitie-assistent (vonnis 2023 p.6-7). Gelet op de ernst van de feiten, de **lange duur van de incriminatieperiode, uw persoonlijkheid, en het feit dat uit uw strafdossier bleek dat u moeite heeft u aan de regels te houden**, meende de rechtbank dat een autonome probatiestraf u onvoldoende bewust zou maken van het ontoelaatbaar karakter van uw gedrag (vonnis 2023 p.8).

Gelet op deze vaststellingen is ontgensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.”

3.6.4. Het laakbare en verwerpelijke karakter van verzoekers daden kan in casu niet worden betwist. De rechtbank kwalificeerde de feiten als “bijzonder ernstig” en stelde: “[De feiten] wijzen op een verminderd normbesef en een gebrek voor de psychische integriteit van anderen. Beklaagde terroriseerde zijn echtgenote en kinderen maandenlang en toonde geen enkel begrip voor de politionele en justitiële tussenkomsten die ten gevolge hiervan plaatsvonden en legde de aan hem opgelegde regels naast zich neer. Hij hanteert binnen zijn gezin een schrikbewind en gedraagt zich arrogant en agressief. Hij hypothekeert de leefbaarheid van zijn gezin en schuift alle verantwoordelijkheid van zich af.”

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker erkent de feiten te hebben begaan maar de bijzonder ernstige aard van het misdrijf en de beoordeling ervan betwist. Hij slaagt er echter niet in een ander licht te werpen op voorgaande terechte en pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat het misdrijf waartoe hij werd veroordeeld wel degelijk een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Doorheen zijn betoog in het verzoekschrift tracht verzoeker geheel ten onrechte de feiten waarvoor hij werd veroordeeld te minimaliseren door te stellen dat hij (enkel) werd veroordeeld voor belaging en het overtreden van een huisverbod en niet voor opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van zijn familieleden, dat hem een gevangenisstraf met gedeeltelijk uitstel van tenuitvoerlegging werd opgelegd en dat de feiten hebben plaatsgevonden onder invloed van alcohol. Deze poging tot minimaliseren getuigt van een gebrek aan schuldinzicht en doet geenszins afbreuk aan de voormelde terechte overwegingen van de bestreden beslissing inzake de bijzonder ernstige aard van het misdrijf.

De Raad stelt weliswaar samen met verzoeker vast dat hij in het vonnis van 2023 niet werd veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van zijn familieleden op grond van artikel 410 van het Strafwetboek. Verzoeker werd wel veroordeeld voor het meermaals belagen van zijn echtgenote en kinderen op grond van artikel 442bis van het Strafwetboek en voor het meermaals overtreden van een door de procureur des Konings opgelegd bevel tot huisverbod en het overtreden van een door de familierechtbank verlengd bevel tot huisverbod op grond van de artikelen 2, 3, 5/1 en 5/2 van de wet van 15 mei 2012 betreffende het tijdelijk huisverbod in geval van huiselijk geweld. Uit de feitenvaststelling van het vonnis blijkt dat herhaaldelijk huiselijk geweld aan de basis lag van de opgelegde bevelen tot huisverbod. Het vonnis vermeldt dat *“uit de ter informatie gevoegde dossiers bleek dat er sinds 2020 tientallen politionele tussenkomsten plaatsvonden in het gezin wegens onder meer openbare dronkenschap, opzettelijke slagen en familiale twisten”* (Vonnis 2023, p.6). Het feit dat verzoeker in casu niet werd veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen/partnergeweld op basis van artikel 410 van het Strafwetboek doet geen afbreuk aan de bijzonder ernstige aard van het misdrijf van herhaaldelijke belaging van zijn echtgenote en kinderen en het meermaals overtreden van het huisverbod dat in het kader van huiselijk geweld werd opgelegd, waarvoor hij wel is veroordeeld.

Waar verzoeker opwerpt dat de commissaris-generaal de op het misdrijf gestelde straf niet heeft besproken maar louter verwijst naar de theoretische straffen die opgelegd kunnen worden, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing, verwijzend naar het vonnis van 2023, wel degelijk de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf werden besproken. Zoals aangehaald in de bestreden beslissing oordeelde de rechtbank dat aan verzoeker, gelet op de ernst van de feiten, de lange duur van de incriminatieperiode, zijn persoonlijkheid, en het feit dat uit zijn strafdossier blijkt dat hij moeite heeft zich aan de regels te houden, geen autonome probatiestraf kon worden opgelegd. De rechtbank meende dat een autonome probatiestraf verzoeker onvoldoende bewust zou maken van het ontoelaatbaar karakter van zijn gedrag en dat een autonome probatiestraf door de wettelijke beperking op de termijn waarbinnen verzoeker in dit kader zou kunnen worden opgevolgd, onvoldoende zou zijn om recidive te voorkomen. De rechtbank was verder ook van oordeel dat een straf onder probatie-uitstel moeilijk uitvoerbaar zou zijn, gelet op enerzijds de ontkennende houding van verzoeker ten aanzien van zijn schuld aan de feiten en zijn alcoholverslaving en anderzijds zijn intellectuele beperkingen en beperkte taalvaardigheden (vonnis 2023, p. 8). De rechtbank achtte het opleggen van een gevangenisstraf noodzakelijk teneinde verzoeker duidelijk te maken dat dergelijke feiten niet kunnen worden getolereerd in de samenleving en hem ertoe aan te zetten zich hiervan in de toekomst te onthouden (vonnis 2023, p.8).

Het feit dat aan verzoeker een gedeeltelijk uitstel van tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf werd verleend, doet evenmin afbreuk aan de vastgestelde ernst van de feiten. Het toekennen van een gedeeltelijk uitstel van tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf betreft een gunstmaatregel die, blijkens het vonnis, is ingegeven om recidive te voorkomen, met name om verzoeker te doen beseffen dat indien hij zijn gezinsleden opnieuw terroriseert en daarbij strafbare feiten pleegt, het uitstel zal worden herroepen (vonnis 2023, p. 8).

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat de commissaris-generaal bij de besluitvorming rekening had moeten houden met zijn (toenmalige) alcoholproblematiek, de aanwezigheid van beweerde trauma's uit het verleden (die nergens gestaafd zijn met medische stukken) en zijn beperkte intellectuele capaciteiten waarvoor hij verwijst naar de score van een recente IQ test (Nital Index) (stuk 3 bij het verzoekschrift), merkt de Raad op dat deze elementen geen afbreuk doen aan de vastgestelde ernst van de feiten en de beoordeling van de bijzonder ernstige aard van het misdrijf. Blijkens het vonnis van 2023 nam de rechtbank deze elementen eveneens mee in overweging bij het bepalen van de concrete strafmaat, alsook de aard en de ernst van de feiten, de concrete feitelijke omstandigheden, de duur van de incriminatieperiode, de leeftijd en het gerechtelijk verleden van verzoeker (vonnis 2023, p. 6-7).

Tot slot, het feit dat verzoeker na december 2022 geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd en dat hij nooit eerder voor feiten van belaging en schending van huisverbod was veroordeeld zoals hij opwerpt in het verzoekschrift, doet evenmin afbreuk aan de vastgestelde ernst van de feiten en de beoordeling van de bijzonder ernstige aard van het misdrijf.

3.6.5. Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald de aard van het misdrijf, de opzet, de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade, de op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk opgelegde straf, is de Raad van oordeel dat het misdrijf waarvoor verzoeker definitief is veroordeeld bijzonder ernstig is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten.

Aan de eerste, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

3.7. De tweede voorwaarde van het 'gevaar voor de samenleving' van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

3.7.1. Noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip 'gevaar voor de samenleving'.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip 'gevaar voor de samenleving' veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de commissaris-generaal en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.*, C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA*, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, *Secretary of State for the Home Department/CS*, C-304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de commissaris-generaal niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de commissaris-generaal, respectievelijk de Raad, rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (mutatis mutandis HvJ 13 september 2016, *Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado*, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

3.7.2. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt:

*“De tweede voorwaarde heeft betrekking op het **gevaar voor de samenleving**. Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling.*

*Er kan in dit verband verder dienstig verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten. De rechtbank noemde de feiten bijzonder ernstig en sprak over een verminderd normbesef en een gebrek aan respect voor de psychische integriteit van anderen. U toonde bovendien geen enkel begrip voor de politionele en justitiële tussenkomsten, en legde de aan u opgelegde regels naast u neer. Ook werd u **eerder veroordeeld voor slagen aan een agent en weerspannigheid** (vonnis 2023 p.6), meer bepaald op 21 april 2021 door dezelfde Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Dit voor feiten gepleegd op 26 november 2020, waarbij u zich in staat van dronkenschap in het gemeentehuis van Brasschaat bevond en voor onrust zorgde. Toen de politie u van uw vrijheid wilde nemen werd u agressief, stampte u tweemaal op het raam van het gemeentehuis en liet u zich vervolgens op de grond vallen. Bij de begeleiding naar het dienstvoertuig stampte u daar tevens twee maal op de deur, en beet u in de arm van één van de agenten (vonnis 2021 p.3-4). De rechtbank merkte hierbij op dat deze handelingen wijzen op een **agressieve ingesteldheid** en een **totaal gebrek aan respect voor het optreden van de politie-inspecteurs**. De rechter oordeelde dan ook dat een werkstraf niet gepast was en werd de oplegging van een **gevangenisstraf en geldboete** noodzakelijk geacht om u te wijzen op de ernst van uw handelingen en u ertoe aan te zetten om u in de toekomst te beteren (vonnis 2021 p.4). De feiten werden dan ook gekwalificeerd als opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan vier maanden tot gevolg, en dit ten aanzien van ministeriële ambtenaren en agenten die dragers zijn van het openbaar gezag of van de openbare macht, in de uitvoering of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, evenals weerspannigheid zonder wapens in diezelfde context. Hiervoor kreeg u een **gevangenisstraf van 12 maanden** met uitstel van tenuitvoerlegging voor een termijn van 5 jaar, uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis (vonnis 2021 p.5).*

*Daarnaast zijn ook de **vaststellingen gedaan door de forensisch psychiater** in het kader van uw tweede veroordeling op diverse punten alarmerend. Zo werd geconstateerd dat u intellectueel functioneert op een zwakbegaafd niveau en daarenboven de ernst van uw problematische alcoholgebruik ontkende. Ook zijn er aanwijzingen van een veeleer primitieve persoonlijkheid. Uw zelfbeeld is robuust en u kan zich identificeren met de symbolische ‘mannelijke’ positie. **Vanuit dit grote zelfbeeld doet u (in eigen ogen) weinig verkeerd** en zal u ook maar antwoorden op vragen wanneer ze u aanstaan. Verder bent u volgens het psychiatrisch verslag in staat tot oppervlakkige maar in se veel minder tot authentieke, empathische relaties. Er werd gewezen op een milde impulsiviteit en een dito planningsprobleem, waardoor u licht verhoogd **impulsief kan en zal handelen en/of reageren. Het drempelverlagend effect van een alcoholintoxicatie vergroot de kans op een impulsuitbraak** (van het agressieve type) gevoelig. U stelde echter dat alcohol “niet zo’n groot probleem” is, en gaf geen blijk van een volle overtuiging om hier werk van te maken. Volgens de psychiater was het quasi onmogelijk om, rekening houdend met uw beperkingen, tot een gedegen behandeling te kunnen komen (vonnis 2023 p.6-7). Daarbij beschreef de justitie-assistent u als een **intieme terrorist** die ervoor zorgde dat uw echtgenote de hulp van de politie niet zou inroepen wanneer het nodig zou zijn, en kan erop gewezen dat u de huisverboden naast zich neerlegde. De rechtbank wees op haar beurt eveneens op uw ontkennende houding ten aanzien van uw schuld aan de feiten en uw alcoholverslaving, alsook uw intellectuele beperkingen en beperkte taalvaardigheden (vonnis 2023 p.8).*

***Bovendien gaf u ook tijdens het onderhoud georganiseerd door het CGVS op 3 juni 2025 amper blijk van schuldinzicht en geen enkele empathie voor uw slachtoffers, en werd zelfs vastgesteld dat u niet de volledige waarheid sprak en informatie achterhield.** Zo stelde u spontaan wel te aanvaarden dat u zich ‘vergist’ heeft door iets onrechtvaardig tegen uw familie te doen, maar weet u dit meteen aan het feit dat u destijds dronken was (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 03/06/2025, hierna NPO 2025 p.2). U*

betreurde wat u gedaan heeft en excuseerde zich voor die fout of vergissing, en bleef doorheen het onderhoud herhalen dat u alcohol had gedronken waardoor die vergissing is gebeurd (NPO 2025 p.2, 15, 16, 17). Meer nog, gevraagd of er een vorm van bemiddeling is geweest tussen u en uw gezin, stelde u zelfs dat u “geen problemen” had met uw familie, en uw (enige) probleem het drinken was (NPO 2025 p.15). De situatie tussen u en uw vrouw en kinderen is op dit ogenblik beter, zo zei u, “er zijn geen problemen” (NPO 2025 p.16). Nochtans bleek u plots op een ander adres te verblijven, iets wat afgeleid kon worden uit documenten van het OCMW die u presenteerde, hoewel u aan het begin van het onderhoud nog aangaf samen met uw vrouw en kinderen in Kalmthout te wonen (NPO 2025 p.4-5). Vervolgens verklaarde u dat u uw adres liet veranderen omwille van de OCMW-uitkering, omdat “het geld allemaal naar uw vrouw ging en zij u geen geld gaf om uw kosten te betalen” (NPO p.12), hetgeen niet bepaald de indruk geeft dat er geen problemen zijn. Gevraagd op welk adres u dan juist woont antwoordde u plots dat u “terug naar huis zou gaan” en dat “er geen probleem is”, alsook dat het adres (op het document van het OCMW) niet juist is. Uiteindelijk gaf u toe wel degelijk op het adres in Merksem te verblijven, maar dat u “van plan bent” om terug naar huis te gaan. U herhaalde geen problemen met uw echtgenote en kinderen te hebben, alsook dat u gestopt bent met drinken. Even later gaf u opvallend genoeg echter ook aan dat u besloten had om “voor een tijdje afstand te nemen van uw familie en kinderen”, zodat u zich een beetje beter zou kunnen voelen, maar herhaalde u wederom geen problemen met hen te hebben. Op de vraag hoe het komt dat u afstand wilde nemen antwoordde u dat er “geen bijzondere reden” was en dat u dit gewoon zo wilde (NPO 2025 p.12), hetgeen echter niet kan overtuigen.

Gevraagd of u op dit ogenblik nog een reële ernstige bedreiging voor de samenleving vormt herhaalde u dat u dronken was toen u de feiten pleegde en merkte u zowaar op dat indien u als een gevaar voor de samenleving beschouwd zou worden, uw vrouw en kinderen dan ook een gevaar moeten zijn. Over de feiten van opzettelijke slagen en weerspannigheid aan politieagenten in 2020 stelde u dan weer dat u destijds bewusteloos was, veel alcohol had gedronken, niet weet wat er exact gebeurd is en wat u tegen hen gedaan hebt. **U weet niet welke schade u hebt toegebracht, en gepeild naar uw houding ten aanzien van de slachtoffers vroeg u zelfs wie de slachtoffers zijn.** Vervolgens verklaarde u de politie niet te hebben neergeslagen, maar repte u tegelijkertijd met geen woord over het feit dat u wel een agent hebt gebeten, en kaatste u de bal terug door op hoogmoedige wijze **te vragen of uw kinderen klacht tegen u hebben ingediend.** Erop gewezen dat zij hoe dan ook slachtoffer zijn van het huiselijk geweld, herhaalde u louter dat u niemand hebt neergeslagen en beweerde u zelfs dat de politie u voor het gemeentehuis heeft aangevallen. Toen u uw ogen opdeed was u op een andere plaats, in detentie, zo zei u, maar **uw eigen daden en eigen schuld sprak u wat beide veroordelingen betreft nooit uit.** Verder kan erop gewezen dat u geen bijzondere behandelingen of therapieën volgde betreffende uw agressieprobleem en/of alcoholverslaving (NPO 2025 p.16-17).

Zonder enige erkenning van de bijzonder ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan **niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen.**

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er in casu sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.”

3.7.3. In het verzoekschrift betwist verzoeker dat hij een gevaar voor de samenleving vormt. De Raad kan verzoekers verweer geenszins volgen.

Waar verzoeker stelt dat hij na december 2022 geen nieuwe feiten heeft gepleegd, dat hij stappen onderneemt om te leren uit de door hem gepleegde feiten door bij spanningen afstand te nemen en tijdelijk elders te gaan wonen, door te sporten om zijn stress aan te pakken, door zijn zoektocht naar werk en door het volgen van opleidingen, kan hij hiermee, ondanks dat zijn inspanningen lovenswaardig zijn, geenszins op afdoende wijze aannemelijk maken dat hij op heden geen reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar zou kunnen vormen voor de samenleving, gelet op bovenstaande pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die verzoeker ongemoeid laat.

Waar verzoeker stelt geen alcohol meer te drinken, betreft dit een louter blote bewering die hij geenszins staaft met bewijzen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker geen bijzondere behandelingen of therapieën te hebben gevolgd betreffende zijn agressieprobleem en/of alcoholverslaving (NPO CGVS, p. 16-17). Ook heden brengt verzoeker geen enkel objectief stuk bij waaruit blijkt dat hij gestopt is met het drinken van alcohol en/of dat hij zich laat (of heeft laten) begeleiden voor zijn agressie- en alcoholproblematiek.

Verzoekers loutere verwijzing naar zijn cognitieve beperkingen kunnen geen verschoning vormen voor zijn beperkt schuldinzicht dat omstandig in de bestreden beslissing werd toegelicht gebaseerd op de vaststellingen door de forensisch psychiater (vonnis 2023, p. 6-7) en verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Gelet op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoeker geenszins met valabele argumenten worden weerlegd of in een ander daglicht worden geplaatst, treedt de Raad de

commissaris-generaal waar deze besluit dat zonder enige erkenning van de bijzondere ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, niet kan worden uitgesloten dat verzoeker dergelijk gedrag niet zal herhalen.

3.7.4. Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker een gevaar voor de Belgische samenleving vormt.

Aan de tweede, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

3.8. De toepassing van het evenredigheidsbeginsel

3.8.1. Nadat de commissaris-generaal heeft aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder a) van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de lidstaat de mogelijkheid heeft om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat hij er niet toe gehouden is van deze mogelijkheid gebruik te maken (zie naar analogie HvJ 24 juni 2015, *H.T./Land Baden-Württemberg*, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 72 en HvJ 22 september 2022, *G.M./O.I.F. ea*, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708, punt 81).

3.8.2. De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om te voorzien in een tweeledig systeem waarbij enerzijds de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, de vluchtelingenstatus kan intrekken en anderzijds de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker en hem, met inachtneming van het beginsel van non-refoulement, kan verwijderen. De loutere intrekking van de vluchtelingenstatus houdt derhalve niet in dat de verzoeker kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. De verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken.

In de parlementaire voorbereidingen kan dienaangaande als volgt worden gelezen: *“Eenmaal de Commissaris-generaal de internationale beschermingsstatus heeft ingetrokken, valt deze vreemdeling onder het toepassingsgebied van de algemene bepalingen van Titel I van de wet. Naargelang de verblijfsstatus waarover de vreemdeling als begunstigde van internationale bescherming beschikt op het moment van de intrekking van zijn internationale beschermingsstatus (hetzij een verblijfsrecht van beperkte of onbeperkte duur, hetzij een meer duurzaam verblijf zoals een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene), zullen de mogelijkheden voor de minister of zijn gemachtigde om een einde te maken aan het verblijf en de aard van de verwijderingsmaatregel verschillend zijn”* (zie wetsontwerp, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7-8).

3.8.3. Voor wat betreft de intrekking van de vluchtelingenstatus, conform artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de betrokken derdelander overgaan tot de beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis voor deze beëindiging van het verblijf is terug te vinden in artikel 11, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dient de minister of zijn gemachtigde, wanneer hij overweegt dergelijke beslissing te nemen, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Van zodra de verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht kan diens verblijfsrecht enkel nog worden beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (zie wetsontwerp, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7). Luidens artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, evenals met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

3.8.4. Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat wanneer de commissaris-generaal, op grond van artikel 14, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn, beslist de vluchtelingenstatus in te trekken dit inhoudt dat de verzoeker die status wordt ontzegd, zodat hij niet of niet langer alle rechten en voordelen geniet, waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de toepassing van artikel 14, lid 4 van voormelde richtlijn tot gevolg heeft dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd, die artikel 24 van voormelde richtlijn verbindt aan de

vluchtelingenstatus en zodoende kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig op het grondgebied verblijft (HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 90 en 103-104).

3.8.5. Overeenkomstig artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn dient de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande het verlies van zijn status, wel nog steeds verplicht ten minste de in voormelde bepaling vermelde rechten van het Verdrag van Genève toe te kennen, evenals de rechten uit dit Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). De in artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk opgesomde rechten uit het Verdrag van Genève hebben betrekking op non-discriminatie (artikel 3), vrijheid van godsdienst (artikel 4), bescherming van de eigendom van roerende en onroerende goederen (artikel 13), rechtsingang (artikel 16), distributie (artikel 20), toegang tot openbaar onderwijs (artikel 22), administratieve bijstand (artikel 25), verstrekking van identiteitspapieren (artikel 27), non-discriminatie op fiscaal gebied (artikel 29), het niet-opleggen van strafsancties wegens onrechtmatige binnenkomst of verblijf (artikel 31) en bescherming tegen uitzetting (artikel 32) en het verbod op refoulement (artikel 33). Wat betreft de rechten uit het Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan worden verwezen naar het gestelde door de advocaat-generaal in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, die hiervoor verwijst naar artikel 13 (roerende en onroerende goederen), artikel 20 (openbaar onderwijs), artikel 25 (administratieve bijstand), artikel 27 (identiteitspapieren) en artikel 29 (gelijke fiscale lasten), voor zover de betreffende lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, hiervan geen voorbehouden heeft gemaakt ten aanzien van de betreffende artikelen (zie HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, advies Adv. Gen., punten 112, 128, 130 en UNHCR, *Comments on the European Commission Proposal for a Qualification Regulation* – COM (2016) 466, februari 2018, blz. 23, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/5a7835f24.html>, waarnaar wordt verwezen in voetnoot 70). Aan de Kwalificatierichtlijn mag ook in geen geval een uitlegging worden gegeven, die de lidstaten ertoe zouden aanzetten zich te onttrekken aan hun uit het Verdrag van Genève voortvloeiende internationale verplichtingen. Tevens doet de intrekking van de vluchtelingenstatus geen afbreuk aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven, waarbij het onder meer gaat om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punten 108-109). Nergens wordt bepaald dat deze rechten en voordelen uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal.

3.8.6. Het Hof van Justitie heeft verder aangegeven dat, niettegenstaande het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingenstatus, de verzoeker mogelijkwerijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie HvJ 24 juni 2015, *H. T./Land Baden-Württemberg*, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 94). Artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn staat er in dergelijk geval geenszins aan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de verzoeker alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van vluchteling verbindt (HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 106).

3.8.7. Deze omkadering in acht genomen, verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn arrest van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die de verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt moet worden afgewogen tegen de rechten die, overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn, moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d) van voormelde richtlijn, met name aan vluchtelingen (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). Bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel dient tevens rekening te worden gehouden met de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, waarbij de betrokken lidstaat met name moet nagaan of het mogelijk is om andere maatregelen vast te stellen, die de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantasten, maar even doeltreffend zijn om de bescherming van de samenleving te waarborgen (ibid., punt 68). Het Hof van Justitie geeft hierbij aan dat de bevoegde autoriteit rekening zal moeten houden met het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat aan de verzoeker deze status wordt ontnomen, zodat hij niet langer over alle rechten en voordelen van de Kwalificatierichtlijn zal beschikken, maar dat de lidstaat nog steeds verplicht is om de betrokken derdelander ten minste de in artikel 14, lid 6 van voormelde richtlijn vermelde rechten toe te kennen, evenals de rechten uit het Verdrag van Genève waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is.

3.8.8. Aldus heeft de Belgische wetgever ervoor geopteerd om te voorzien in een systeem waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus – omdat de verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt – de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantast, dan zoals voorzien in artikel 14, lid 4 en 6 van de Kwalificatierichtlijn. Tevens heeft de Belgische wetgever voorzien dat, wanneer de minister alsnog overgaat tot het beëindigen van het verblijf van de verzoeker, er een belangenafweging dient te worden gemaakt (zie supra).

3.8.9. In de bestreden beslissing wordt inzake het evenredigheidsbeginsel op goede gronden overwogen:

*“Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het **evenredigheidsbeginsel** in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.*

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

*Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. **Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.***

*Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 3 juni 2025 gehoord door een medewerker van het CGVS. Hierbij haalde u aan dat u niet mag terugkeren naar Afghanistan omwille van het probleem dat u daar hebt, anders zou u vermoord worden (NPO 2025 p.16). Dienaangaande kan echter herhaald worden dat de huidige beslissing geenszins tot gevolg heeft dat uw verblijfsrecht in België automatisch wordt beëindigd, en dat uw vrees ten aanzien van Afghanistan aldus geen reden is om uw statuut te behouden. Uw verklaringen aangaande uw **vrees in Afghanistan** worden daarentegen wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele **verwijdering van het grondgebied**. Dat u hier heeft gestudeerd en opleidingen heeft gevolgd, uw kinderen hier wonen, en van plan bent een betere toekomst op te bouwen (NPO 2025 p.16) kunnen wat dit betreft evenmin volstaan. In deze context kan worden herhaald dat de huidige bestreden beslissing geenszins automatisch tot gevolg heeft dat uw verblijfsrecht wordt beëindigd. Indien de gemachtigde van de Minister alsnog zou overgaan tot een beslissing tot beëindiging van het verblijf, staat het u vrij deze grieven aan te voeren in het kader van een eventueel beroep tot nietigverklaring, ingediend bij de Raad tegen dergelijke beslissing.”*

3.8.10. De Raad stelt vast dat, gelet op de voormelde pertinente motieven in de bestreden beslissing, niet kan worden vastgesteld dat in casu het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht werd genomen.

De Raad herhaalt dat huidige bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd. De bestreden beslissing maakt verder ook geen inmenging uit in verzoekers privé-, familie- of gezinsleven. De schending van artikel 8 van het EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. Evenmin strekt de bestreden beslissing er toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn echtgenote en kinderen wordt gescheiden.

Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift niet aannemelijk dat zijn persoonlijke situatie en gezinssituatie op onevenredige wijze wordt aangetast door de intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

3.9. Aangaande de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

*“De door u neergelegde **documenten** doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. In casu betreft het immers uw Belgische reisdocument, een overzicht van uw professioneel verleden in België van 2016 tot 2023, uw curriculum vitae en diverse stukken aangaande uw begeleiding door de VDAB, verschillende attesten van inschrijvingen bij Ligo (centrum voor basiseducatie in Antwerpen), drie deelcertificaten (wiskunde en Nederlands), een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke integratie in 2017 en*

documenten van het OCMW over onder meer uw leefloon. Dat u hier in het verleden heeft gewerkt en opleidingen heeft gevolgd wijzigt immers niets aan het gegeven dat u veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, en toont evenmin aan dat u geen gevaar meer zou vormen voor de samenleving. De schoolattesten van uw kinderen bevestigen op hun beurt enkel dat uw kinderen hier naar school gaan of gingen. Hierbij kan worden herhaald dat deze beslissing geenszins automatisch tot gevolg heeft dat uw verblijfsrecht wordt beëindigd, en dus niet hoeft te betekenen dat u niet langer met uw gezin op het Belgische grondgebied kan verblijven. Het medisch attest dat u tot slot presenteerde blijkt op uw vraag te zijn opgesteld, ter beschrijving van een breukletsel dat u opliep in conflict met de taliban in Afghanistan, en de arts in kwestie bevestigt oude abdominale littekens alsook een restletsel van een brandwond (zie stuk 15 in inventaris). Dit document houdt aldus louter verband met uw initiële vluchtmotieven en potentiële vrees in Afghanistan, maar werpt geen ander licht op het gegeven dat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf en een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt. Dat u aan posttraumatische stress zou lijden, zoals uw advocaat ter uwer verdediging verklaarde aan het eind van het onderhoud (NPO 2025 p.18), wordt nergens vermeld in dit attest.”

De Raad treedt deze beoordeling van de commissaris-generaal, die door verzoeker niet wordt weerlegd, bij.

De bij verzoekschrift neergelegde documenten waaruit blijkt dat verzoeker beperkte intellectuele capaciteiten heeft en daarom tewerkstellingsondersteunende maatregelen nodig heeft bij zijn zoektocht naar werk, en de documenten betreffende zijn gevolgde opleidingen (stukken 3, 4 en 5 bij het verzoekschrift), kunnen bovenstaande beoordeling evenmin in een ander daglicht stellen.

3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens een persoonlijk onderhoud van 3 juni 2025 de mogelijkheid werd geboden om te reageren op het onderzoek naar de intrekking van zijn vluchtelingenstatus en de redenen aan te halen tot behoud van deze status. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.11. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. In casu werd verzoeker definitief veroordeeld voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' en vormt hij een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel in casu onvoldoende in acht werd genomen.

3.12. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer zij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad volledigheidshalve op dat in het kader van het huidige beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

3.13. De Raad benadrukt dat huidige bestreden beslissing enkel strekt tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat verzoeker nog steeds over de hoedanigheid van vluchteling beschikt. Een onderzoek naar de noodzaak of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dringt zich derhalve niet op.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij bij terugkeer een ernstig risico loopt op schending van mensenrechten door de taliban gelet op zijn problemen die hem in het verleden Afghanistan hebben doen verlaten en gelet op zijn 'verwestering' na een verblijf van meer dan tien jaar in België en verzoekers betoog inzake de algemene veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan, is hier niet dienstig.

3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS